

 scrisori
remarcabile

compilație de

SHAUN USHER

Muzică

Scrisori remarcabile a luat naștere în 2009, odată cu lansarea site-lui lettersofnote.com, care celebrează corespondența de modă veche și a fost vizitat de peste 100 de milioane de ori. Primul volum din *Scrisori remarcabile* a fost publicat în octombrie 2013 și a fost urmat, în același an, de Letters Live, un eveniment în decursul căruia celebrități din întreaga lume citesc scrisori remarcabile în fața spectatorilor.

De atunci încoace, aceste două creații ale lui Shaun Usher s-au dezvoltat în paralel. *Scrisori remarcabile* a devenit un fenomen internațional, iar show-urile Letters Live au fost puse în scenă în spații emblematic precum Royal Albert Hall din Londra și sala de spectacole de la Ace Hotel din Los Angeles.

Puteți afla mai multe despre toate acestea pe site-urile lettersofnote.com și letterslive.com. De asemenea, puteți asculta edițiile audio ale noii serii de *Scrisori remarcabile*, citite de personalități carismatice care iau de obicei parte la show-urile Letters Live.

Pentru Billy și Danny

O scrisoare este o bombă cu ceas,
un mesaj închis într-o sticlă, o incantație,
un strigăt după ajutor, o poveste,
expresia unei frământări, o porție de
dragoste, o cale de a crea o legătură prin
cuvinte. Această formă simplă, genială și
democratică de artă rămâne o modalitate
de comunicare puternică și, în ciuda
oricărei revoluții tehnologice în care
ne-am afla, scrisoarea e un lucru viu și,
întocmai literaturii, va supraviețui.

INTRODUCERE

Am deosebita plăcere să îți urez bine ai venit la întâlnirea cu volumul *Scrisori remarcabile. Muzică*, o călătorie prin scrisorile scrise de alții. Firul care leagă aceste misive, muzica, este unul dintre puținele lucruri din lume care au un optimism copleșitor și care îți umplu sufletul de bucurie.

Muzica are puterea de a reuni cele mai diferite personalități și de a vindeca cele mai adânci răni; o singură notă dintr-un cântec îndrăgit te poate transporta în timp și îți poate îmbunătăți starea de spirit mai rapid decât cele mai puternice stimulente. Nu am exagera dacă am spune că fără muzică, presupunând că ar ajunge să fie interzisă, viața ar fi păgubită de una dintre dimensiunile ei esențiale. Singura limbă cu adevărat universală s-ar stinge, un mijloc

de comunicare ar fi retezat, iar legăturile dintre noi ar fi tot mai firave.

Așadar, este cu atât mai potrivit să sărbătorim ceva atât de important cum este muzica printr-o altă formă de comunicare, scrisoarea, al cărei sfârșit, din păcate, este de departe mult mai ușor de imaginat.

În lumea actuală, aflată în permanentă schimbare, am devenit robii unor dispozitive noi și strălucitoare care ne promet foarte multe, cu prețul lucrurilor care dau valoare corespondenței de modă veche. Avantajul pe care ni-l oferă capacitatea de a atinge de câteva ori o placă de sticlă strălucitoare pentru a trimite un emoji unei persoane dragi aflate în cealaltă parte a lumii este un lucru minunat, și nu unul care trebuie luat în derâdere. Dar actul fizic de a pune tocul (sau pixul) pe hârtie, de a compune atent o scrisoare, de a fi prezent cu toată ființa

ta în timp ce îți înșiri gândurile pe pagină, și toate acestea pentru plăcerea altcuiva, reprezintă un act plin de cutezanță, de mulțumire, de empatie, ale cărui beneficii sunt cu bătaie lungă.

Nu greșim cu nimic dacă afirmăm că fără muzică *sau* fără scrisori am suferi.

Așa că, dă-mi voie să-ți fiu dirijor în celebrarea ambelor forme de comunicare, prin intermediul unei colecții armonioase de scrisori care acoperă un pic mai mult de două secole, începând cu anul 1812 și terminând cu anul 2019.

Muzica este temă și teme în scrisori de mulțumire, în scrisori pline de furie ori de nebunie nestăpânită, în scrisori care transmit povețe, dragoste, sprijin sufletesc și bucurie. Vom călători în anul 1962 și vei primi un loc în primul rând, de unde să te bucuri de momentul în care s-au întâlnit pentru prima dată membrii uneia dintre cele mai mari trupe rock-n-roll din toate

timpurile; în anul 1981, când unul dintre cei mai influenți critici punk a mers pe urmele acestui gen până în locuri greu de imaginat; în anul 2016, pentru a vedea o legendă a muzicii cum își ia rămas-bun de la draga sa muză; în anul 1924, pentru a asista la momentul magic în care o femeie surdă mulțumește plină de recunoștință orchestrei favorite, pe care a reușit cumva să o „audă“; în anul 1943, în momentul sfâșietor în care o femeie de culoare îi cere unui dirijor să nu țină seama nici de sexul, și nici de rasa ei, într-o pledoarie pentru progres... și în multe alte momente captivante.

Indiferent dacă ești sau nu un fan al muzicii, aceste scrisori remarcabile te vor fascina. Și, dacă pentru vreun motiv anume scrisorile nu vor fi pe placul tău, sunt sigur că totuși poveștile și mesajele pe care le conțin îți vor face viața mai frumoasă.

Pune-ți telefonul pe funcția silențios,
oprește discuțiile cu cei de lângă tine și
bucură-te de concert.

Shaun Usher
2020

Scrisorile

SCRISOAREA 01

ÎL CHEAMĂ MICK JAGGER

Keith Richards către mătușa Patty

aprilie 1962

Începând cu anul 1962, Keith Richards este principalul chitarist și compozitor al uneia dintre cele mai de succes și influente trupe rock din toate timpurile, o adevărată legendă vie, „vinovată“ pentru unele dintre cele mai recunoscute riffuri din istoria rock-n-rollului. Cu un asemenea renume, este aproape imposibil de imaginat cum era Keith Richards înainte de a devenit un star, înainte de a urca pe cele mai faimoase scene pentru a încânta mulțimile de admiratori cu cântece care, fără îndoială, vor rezista secolelor ce vor urma. Dar mulțumită unei scrisori pe care i-a scris-o cândva lui Patty, iubita sa mătușă, ni se dezvăluie o versiune a lui premergătoare faimei. Se întâmpla în

luna aprilie a anului 1962, pe vremea când Keith nu avea decât 18 ani. Printre altele, cuvintele lui redau cu entuziasm o întâlnire petrecută cu patru luni în urmă, în timp ce aștepta trenul spre London School of Economics, întâlnire care în cele din urmă avea să-i schimbe viața. La trei luni după ce i-a scris mătușii sale Patty, The Rolling Stones ținea primul lor concert la Marquee Club din Londra. Restul e istorie.

SCRISOAREA

6 Spielman Rd
Dartford
Kent

Dragă Pat,

Îmi pare tare rău că n-am mai scris de ceva vreme (mă declar nebun) și spun asta cu vocea lui Bluebottle*. Ies din scenă, aplauze furtunoase.

Sper că ești cât se poate de bine.

Iată că am mai supraviețuit unei glorioase ierni englezești. Mă întreb în ce zi pică vara anul ăsta.

O, dar, draga mea, de la Crăciun încoace am fost foaaarte ocupat, având atâtea pe

---

* Personaj interpretat de Peter Sellers în serialul radio-fonic de comedie *The Goon Show* (1951–1960), care vorbește fonfăit și deseori își citește indicațiile scenice cu voce tare și ale cărui intervenții sunt mereu întâmpinate cu aplauze asurzitoare. (*N. red.*)

cap pe lângă școală. Știi că am o pasiune pentru Chuck Berry și credeam că sunt singurul lui fan pe o rază de kilometri, dar într-o dimineață, pe peronul metroului din st. Dartford (am prescurtat stație fiindcă mi-e prea lene să scriu ditamai cuvântul), aveam la mine unul dintre discurile lui Chuck, când, ce crezi, mă trezesc că mă abordează un tip pe care-l știu din școala primară, cred că aveam undeva între 7 și 11 ani. Are toate discurile lui Chuck Berry care au apărut vreodată, la fel ca toți tovarășii lui. Cu toții ascultă rhythm & blues, adică R&B adevărat (nu rahaturi din alea ca Dinah Shore, Brook Benton): Jimmy Reed, Muddy Waters, Chuck, Howlin' Wolf, John Lee Hooker, toți bluesmenii ăia adevărați din Chicago, care știu cum stă treaba, excepționali. La fel ca Bo Diddley.

Așa, să revenim la tipul din stație: îl cheamă Mick Jagger și toată gașca se întâlnește în fiecare sâmbătă dimineața la

„Carousel“, un bar cu juke-box. Ei bine, și într-o dimineață din ianuarie, eram prin apropiere și am zis să mă opresc să stau de vorbă cu el. Toată lumea e super de treabă, sunt invitat la vreo 10 petreceri. Ca să nu mai spun că Mick este, fără urmă de îndoială, cel mai grozav solist R&B de pe coasta de est a Atlanticului. Eu cânt la chitară (electrică) în stilul lui Chuck, ne-am găsit și un basist, un tobar și un chitarist care cântă la o chitară ritmică și repetăm 2-3 nopți pe săptămână. SWING scrie pe noi.

Bineînțeles că ei toți se lăfăie în bani și că locuiesc singuri în case imense, o nebunie, unul are chiar și majordom. Am trecut pe acolo cu Mick (cu mașina, firește, a lui Mick, nu a mea, firește).
FRATE, GREU CU EXPRIMAREA.

„Cu ce să vă servesc, domnule?“

„Vodcă și lămâie, vă rog.“

„Desigur, domnule.“

M-am simțit ca un adevărat lord, cât pe ce să-mi cer coroana când a fost să plecăm.

În rest, toate bune.

Deși pur și simplu nu mă pot abține să nu-l ascult pe Chuck Berry, iar de curând am cumpărat un LP al lui de la Chess Records Chicago, care m-a costat mai puțin decât un disc englezesc.

Sigur că mai sunt și cei din vechea gardă, Cliff Richard, Adam Faith, dar și alți doi vai de capul lor, Shane Fenton și John Leyton, PORCĂRIE MAI MARE N-AI AUZIT NICIODATĂ. Exceptându-l pe macaronarul ăla de Sinatra, ha, ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Cu toate astea, nu mai am cum să mă plictisesc. Duminica asta merg la o petrecere care o să țină toată noaptea.

„M-am uitat la ceas,
Era foarte, foarte târziu,
Pe bune de mai știam
Dacă mai sunt sau nu viu.
[cum ar zice Chuck Berry:
„Reeling and a Rocking“]

Un butoi de bere cu 45 de litri de cidru,
3 sticle cu whisky, vin. Maică-sa și taică-su

sunt plecați în weekend. O să mă zbânțui până o să pic jos (mă bucur să zic asta).

Sâmbăta asta, eu și Mick o să mergem cu 2 tipe în clubul nostru preferat de rhythm & blues, în Ealing, Middlesex.

E un tip acolo, Cyril Davies, care cântă la muzicuță electrică, e fabulos, întotdeauna e mai mult beat, nebărbierit, cântă ca un nebun; e minunat.

Ei bine, nu-mi mai vine nimic în minte cu care să te bârâi, deci, cu voia dumneavoastră, dragi telespectatori, noapte bună.

CU GURA PÂNĂ LA URECHI

Vânt din pupa

Keith xxxxx

Cine altcineva ar fi în stare să scrie
asemenea tâmpenii

MICK ESTE, FĂRĂ URMĂ
DE ÎNDOIALĂ, CEL MAI
GROZAV SOLIST R&B DE
PE COASTA DE EST
A ATLANTICULUI.

Keith Richards

SCRISOAREA 02

MAI CĂ MI-A STAT INIMA ÎN LOC

Helen Keller către Orchestra Simfonică

din New York

2 februarie 1924

Născută în Alabama în anul 1880, Helen Keller nu împlinise 2 ani când, din cauza unei boli, și-a pierdut vederea și auzul. În ciuda faptului că a trebuit să facă față acestei încercări încă de la începutul vieții, Helen avea să înfăptuiască lucruri remarcabile. Până la vârsta de 23 de ani, realizase deja mare parte dintre acestea. Își publicase autobiografia, Povestea vieții mele*, și călătorise ani buni în toată lumea, ca orator foarte apreciat, susținând prelegeri elocvente pe numeroase teme,

---

* Helen Keller, *Povestea vieții mele*, traducere de Cristian Velecico și Teodora Cîmpean, Nepsis, Timișoara, 2020. (N. trad.)

abordând inclusiv propria poveste de viață plină de inspirație. În calitate de activist, a militat permanent pentru cei marginalizați. A scris în jur de 12 cărți și numeroase articole. În 2 februarie 1924, în dimineața care a urmat interpretării Simfoniei a IX-a a lui Beethoven la Carnegie Hall, Keller a scris o scrisoare de apreciere Orchestrei Simfonice din New York și le-a comunicat membrilor acesteia o descoperire personală uimitoare: o nouă capacitate de a „auzi“ muzica numai prin atingere, cu vârfurile degetelor acționând ca o punte între vibrațiile melodice și acea parte a minții ei responsabilă pentru crearea de sunete.

*Genul de carte la care te întorci mereu
și de fiecare dată descoperi ceva nou.*

YAKIMA HERALD-REPUBLIC

Răspunsul unui geniu al sunetelor dat admiratoarei sale în vârstă de 8 ani, elogiul unui mare critic literar adus acordurilor wagneriene, emoționantul mesaj de mulțumire al unei femei surde trimis unei orchestre, reflecții despre esența jazzului și o anchetă poznașă privitoare la originile punkului sunt doar câteva dintre părțile acestei simfonii orchestrate de SHAUN USHER. Întinsă pe două secole, compilația în tonuri tragice și amuzante, stranii și intime este o mărturie a dragostei pentru muzică.

Seria include scrisori expediate de Beethoven, Baudelaire, Verdi, Erik Satie, Helen Keller, Richard Strauss, Harry S. Truman, Leonard Cohen, Nick Cave și alții.

CURTEA VECHE

